

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. J.**, nar. „X“, státního příslušníka Pákistánu, t.č. neznámého pobytu, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.4.2017, č.j. KRPU-242730-61/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 19.4.2017, č.j. KRPU-242730-61/ČJ-2016-040022, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se p ř i z n á v á** odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě a doplněnou prostřednictvím ustanoveného zástupce dne 7.5.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.4.2017, č.j. KRPU-242730-61/ČJ-2016-040022, kterým byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů od uplynutí doby jeho předchozího prodloužení zajištění stanoveného rozhodnutím žalované ze dne 14.2.2017, č.j. KRPU-242730-45/ČJ-2016-040022.

Žalobce v žalobě uvedl, že odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění. Žalovaná se sice dle něj v napadeném rozhodnutí zabývala eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a hodnotila i postup při realizaci výkonu vyhoštění, nezhodnotila nicméně právní překážky vyhoštění, které v daném případě způsobují jeho nerealizovatelnost. Samotné rozhodnutí o správním vyhoštění totiž dosud nenabylo právní moci ani vykonatelnosti, neboť žalobce proti němu podal odvolání, o němž zatím nebylo rozhodnuto. Navíc dle ust. § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců má odvolání v takovém případě vždy odkladný účinek, stejně tak i následná žaloba podaná ve smyslu ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců – dle ust. § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o ní musí soud rozhodnutí rozhodnout do 60 dnů. Přesto, že kasační stížnost ze zákona odkladný účinek nemá, Nejvyšší správní soud ji v těchto případech s ohledem na spravedlivý proces přiznává (v této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1.10.2015, č.j. 2 Azs 219/2015-23), přičemž řízení před Nejvyšším správním soudem trvá minimálně další 2 měsíce, spíše však více. Přitom s ohledem na skutečnost, že žalobcovým cílem je dostat se do Německa a v žádném případě se nechce vracet do své domovské země, neexistuje sebemenší důvod domnívat se, že by nevyužil veškerých prostředků právní obrany, které český právní řád připouští.

Dále žalobce uvedl, že byl omezen na osobní svobodě dne 24.11.2016, a protože doba zajištění podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může činit maximálně 180 dnů, měl by být propuštěn nejpozději dne 23.5.2017. V době vydání napadeného rozhodnutí tak zbývalo pouze 34 dnů do uplynutí doby, kdy bude propuštěn, z čehož žalobce s ohledem na shora uvedené lhůty pro rozhodování o správním vyhoštění v rámci správního i následného soudního řízení dovodil, že žalovaná v této době nebude moci jeho vyhoštění realizovat. Pákistán navíc již potvrdil identitu žalobce a ten rovněž v průběhu řízení nečinil nic, co by mohlo být považováno za maření vyhoštění, proto nelze uvažovat ani o jeho zajištění delším než 180 dnů ve smyslu ust. § 125 odst. 2 zákona o pobytu. Podle žalobce je tak zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude vykonatelné v době trvání jeho zajištění, čímž nemůže být naplněn ani účel zajištění, které se tak fakticky stává pouze opatřením plnicím represivní a odstrašující funkci. V této souvislosti poukázal na čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, dle níž ztrácí zajištění odůvodnění ve chvíli, kdy se ukáže, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních či jiných důvodů existovat. Žalovaná tak již v době vydání napadeného rozhodnutí zatížila řízení nezákonností pro nezohlednění odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, a žalobce proto navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Připomněla, že dne 24.11.2016 byl žalobce zajištěn ve skupině 18 osob, které se za pomoci převaděče snažily v úkrytu kamionu dostat ze Srbska do Německa, a dále shrnula dosavadní vývoj řízení o správním vyhoštění, zajištění žalobce i následném prodlužování doby tohoto zajištění. K námitce žalobce, že odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění, žalovaná uvedla, že nelze dopředu předvídat veškeré kroky, které žalobce učiní, a odhadovat délku potenciálních řízení, neboť takováto argumentace by znemožnila jakékoli zajištění cizince, u něhož by dosud rozhodnutí o správním vyhoštění nenabylo právní moci. Závěrem žalovaná konstatovala, že totožnost žalobce již byla ověřena, a bude mu tak v dohledné době vystaven náhradní cestovní doklad.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili ve shora citovaných podáních svůj souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24.11.2016 bylo zjištěno, že dne 24.11.2016 v 05:00 hod. došlo na silnici E55 u obce Cínovec k zajištění žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl zjištěn v kamionu srbské mezinárodní poznávací značky v úkrytu bez cestovních dokladů. Téhož dne v 17:00 hod. pak bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Oznámením žalované o zahájení správního řízení (pozn. soudu – nesprávně označeném datem 25.9.2015), č.j. KRPU-242730-13/ČJ-2016-040022, bylo žalobci sděleno zahájení řízení ve věci jeho správního vyhoštění s odůvodněním, že na území České republiky vstoupil a pobýval bez cestovního dokladu, platného víza i oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Současně byl žalobce rozhodnutím ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242730-16/ČJ-2016-040022, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 13.12.2016, č.j. KRPU-242730-32/ČJ-2016-040022, zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne 24.11.2016, 05:00 hod. Následnou žalobu podanou žalobcem proti tomuto rozhodnutí zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 20.12.2016, č.j. 75 A 37/2016-25, kasační stížnost proti uvedenému rozsudku pak zamítl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9.3.2017, č.j. 7 Azs 11/2017-36.

Rozhodnutím žalované ze dne 20.1.2017, č.j. KRPU-242730-39/ČJ-2016-040022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26.1.2017 odvolání, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Posledním úkonem ve věci je stanovisko žalované k odvolání ze dne 14.2.2017.

Dne 18.2.2017 rozhodla žalovaná rozhodnutím č.j. KRPU-242730-45/ČJ-2016-040022 o prodloužení zajištění žalobce za účelem zajištění správního vyhoštění o 60 dnů ode dne uplynutí doby trvání zajištění uložené shora citovaným rozhodnutím ze dne 25.11.2016. Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podal žalobce žalobu, kterou

zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 15.3.2017, č.j. 75 A 8/2017-35. O následné kasační stížnosti žalobce dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

Dne 19.4.2017 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jímž zajištění žalobce prodloužila o dalších 30 dnů od uplynutí doby prodloužení zajištění na základě výše citovaného rozhodnutí ze dne 18.2.2017. V odůvodnění mimo jiné uvedla, že tato doba se stanoví zejména s ohledem na předpokládané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti proti rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15.3.2017, č.j. 75 A 8/2017-35, a dále s ohledem na další kroky spojené s realizací správního vyhoštění – zejména vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci zastupitelským úřadem jeho domovského státu a samotné realizace správního vyhoštění.

Na dotaz soudu doplnila žalovaná informace vyplývající ze správního spisu tak, že žalobce byl dne 22.5.2017 propuštěn ze zajištění, neboť uplynula maximální lhůta 180 dní od prvotního omezení jeho osobní svobody. Do této doby nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

V právě přezkoumávané věci se soud zabýval námitkou žalobce spočívající v tvrzeném odpadnutí předpokladů dosažení účelu zajištění za situace, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění doposud nenabylo právní moci.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud: a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ust. § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze uvedenou dobu zajištění výjimečně prodloužit.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu představuje „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout*

do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010, č.j. 9 As 5/2010-74, dostupný na www.nssoud.cz). Obdobně se v tomto smyslu vyjadřuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), z níž plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli (vizte rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29.1.2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, dostupné na <http://echr.coe.int>). Zbavení osobní svobody lze podle ESLP ospravedlnit toliko buď probíhajícím řízením o vyhoštění cizince, popřípadě pak řízením o jeho vydání do jiného státu. Pakliže ale není takové řízení vedeno s náležitou pečlivostí, přestává být zajištění cizince v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. V tomto kontextu je pak nutné vždy posuzovat, aby délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (srov. rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15.11.1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113, dostupné na <http://echr.coe.int>).

Jak vyplývá ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu i ESLP, zajištění cizince je ospravedlnitelné pouze v takovém případě, směřuje-li ke svému cíli, jímž je v přezkoumávané věci realizace správního vyhoštění. V důsledku toho jsou si správní orgány povinny počínat co nejhospodárněji tak, aby nedocházelo ke zbytečnému a ničím neodůvodněnému prodlužování omezení osobní svobody cizince. V této souvislosti již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.11.2011, č.j. 1 As 119/2011-39 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že: *„Ochrana osobní svobody cizinců by byla čistě iluzorní, pokud by pro prodloužení doby zajištění cizinců postačovalo, aby správní orgán činil do správního spisu čistě formální „úkony“ a sepisoval úřední záznamy o tom, že podmínky pro zajištění cizince i nadále trvají, bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění“*.

Předpokladem prodloužení zajištění je zejména skutečnost, že správní vyhoštění bude alespoň potenciálně možné realizovat (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, dostupné na www.nssoud.cz). Pakliže však správní orgán v rámci řízení zjistí okolnosti zakládající důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout, musí tyto okolnosti v rámci své rozhodovací činnosti řádně zohlednit (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.4.2013, č.j. 7 As 139/2012-59, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě nelze žalované primárně vytknout, že by v průběhu trvání zajištění cizince zůstala nečinnou. Naopak se aktivně snažila o naplnění účelu správního vyhoštění, a to zejména úkony směřujícími k zajištění náhradního cestovního dokladu žalobce od zastupitelského úřadu Pákistánu umožňujícím jeho následné vycestování. Na druhou stranu však v rámci těchto úkonů přehlédla, že i v případě, že by cestovní doklad obdržela do základní možné doby zajištění ve smyslu ust. § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, nebylo by možné žalobce vyhostit, neboť dosud probíhá odvolací řízení proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění u jí nadřízeného orgánu. Namísto toho, aby se tedy žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala otázkou, zda se jeví jako pravděpodobné, zda nadřízený orgán ve lhůtě 30 dnů o odvolání žalobce skutečně rozhodne, čímž se rozhodnutí o správním vyhoštění stane pravomocným a vykonatelným, založila svou úvahu o možnosti dalšího prodloužení zajištění na předpokládané délce rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15.3.2017, č.j. 75 A 8/2017-

35, týkajícího se přezkumu předchozího rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění ze dne 18.2.2017, č.j. KRPÚ-242730-45/ČJ-2016-040022. Uvedený soudní přezkum však nemá pro věc zásadní význam – na rozdíl od již zmiňovaného probíhajícího odvolacího řízení proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

Soud si je vědom toho, že dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 20.3.2014, č.j. 7 Azs 8/2014-20 (dostupném na www.nssoud.cz), sice platí, že: „*Správní orgán není nečinný, pokud vyčkává na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění [...]. V tomto případě nejde o neúčelné prodlužování doby zajištění cizince, které by snad svou liknavostí zapříčinil správní orgán. Naopak vyčkáváním správní orgán plní svou zákonnou povinnost, neboť nemůže přistoupit k výkonu rozhodnutí, které dosud není vykonatelné.*“ Uvedené rozhodnutí nicméně na právě posuzovanou věc přímo nedopadá. V tehdejší případě totiž správní orgán prodloužení zajištění odůvodnil tím, že právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění lze očekávat v této prodloužené lhůtě, v níž bude rovněž možné realizovat samotné vyhoštění, přičemž současně uvedl, jaké další úkony bude potřeba dále učinit a jaká bude jejich orientační časová náročnost. V případě napadeného rozhodnutí ale takováto úvaha zcela absentuje, když (jak vyplynulo ze správního spisu a následného sdělení správního orgánu učiněného na popud soudu) žalovaná zcela rezignovala na posouzení alespoň hypotetické možnosti, zda jí nadřízený orgán stačí o správním vyhoštění žalobce rozhodnout do doby prodloužovaného zajištění.

Nelze přitom přehlédnout, že dle ust. § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, mělo být o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnuto do maximálně 30, resp. 60 dnů. Jestliže ale posledním úkonem ve věci bylo stanovisko žalované k tomuto odvolání datované dne 14.2.2017 (přičemž samotné rozhodnutí o správním vyhoštění je dokonce již ze dne 20.1.2017), bylo primárním úkolem žalované vyvinout dostatečné úsilí ke zjištění, zda existují objektivní důvody pro to, proč jí nadřízený orgán řízení o odvolání dosud pravomocně neukončil a zda tak stačí ještě ve zbývajících lhůtách pro zajištění žalobce učinit. V opačném případě nezbyvá, než souhlasit s žalobcem, že pakliže nic nenásvědčovalo tomu, že správní vyhoštění bude vykonatelné alespoň v prodloužené době zajištění, neplnilo další užití tohoto institutu svůj účel. O tom ostatně svědčí i fakt, že žalobce byl následně dne 22.5.2017 ze zajištění propuštěn.

Závěrem je nicméně třeba poopravit názor žalobce, že žalovaná měla při rozhodování o prodloužení zajištění zohlednit i délku zákonných lhůt stanovených pro přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění před krajským, potažmo Nejvyšším správním soudem. To by sice skutečně s ohledem např. na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2014, č.j. 7 Azs 8/2014-20, bylo teoreticky možné, pakliže by takovéto řízení probíhalo. Avšak za situace, kdy dosud nedošlo ani k pravomocnému ukončení správního řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, se žalovaná řídit hypotetickými úvahami o tom, zda a v jaké míře žalobce uplatní své právo na soudní přezkum, nemohla. Při připuštění takového výkladu by totiž skutečně (jak jmenovaná správně podotkla ve svém vyjádření k žalobě) bylo jakékoliv zajištění cizince prakticky znemožněno. Jejím – v řízení o prodloužení zajištění aktuálním – úkolem tedy bylo toliko zhodnotit, zda se rozhodnutí o správním vyhoštění stane pravomocným v době trvání zajištění, nikoliv předjímat další potenciální kroky žalobce.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud s poukazem na ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalované pro nezákonnost a současně

ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci jmenované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobci žádné nevznikly a žalovaná ve věci neměla úspěch.

Výrokem III. tohoto rozsudku pak soud přiznal dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 2.5.2017, č.j. 75 A 12/2017-22. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8.228,- Kč skládající se ze dvou úkonů právní služby po 3.100,- Kč [převzetí věci, podání žaloby, podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a z částky 1.428,- Kč odpovídající DPH 21 %, kterou je advokát povinen podle zvláštního předpisu odvést z náhrad, které mu byly státem uhrazeny. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. května 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová